

Jeg mener sådan set heller ikke, det var det, regeringen troede den havde lagt op til, for i hvert fald i det aktstykke, vi havde i Finansudvalget i 1994, var der ikke noget, der tydede på, at man købte ejendommen til overpris. Der stod bare, at man skulle overtage den til vurderingsprisen, men der lå ikke deri nogen tilkendegivelse overhovedet fra regeringens side om, at det, man skulle fokusere på, udelukkende var de kontante beløb, man gav kommunen, og at det var ligegyldigt, hvad ejendommen var værd. Det var ikke det indtryk, vi fik i Finansudvalget. Tværtimod må det siges, at man ikke har gjort sig umage med at sørge for at fylde op med ejendomme til ejendomsvurderingen i forhold til den likviditet, staten overførte, og derfor måtte vi selvfølgelig tro i Finansudvalget, at ejendommene også nogenlunde var det værd.

Men det viste sig så, da vi begyndte at bore i sagen i efteråret, at det var de overhovedet ikke. Helt galt var det med landbrugsjorden i Brøndby, som man skulle købe til en overpris på 137 mio. kr. i forhold til ca. 30 mio. kr. – altså over 160 mio. kr. Det er selvfølgelig helt uholdbart for Finansudvalget, og den slags kan vi standse.

Vi synes, det er helt tilsvarende med parkeringsanlægget på Israels Plads, som man nu vil købe for 50 mio. kr. med det nye aktstykke, der er fremsendt, selv om Told og Skat siger, at anlægget er 7-8 mio. kr. værd. Det synes vi også er en uacceptabel handel for Finansudvalget. Vi synes simpelt hen, det er Finansudvalgets pligt at stoppe den slags handler, og det nåede vi kun med det yderste af neglene i december.

Og det var derfor, vi opførte denne krigsdans, hr. finansminister. Vi skulle helt ud i krigsdansen for at få De Konservative med til, at sagen skulle udsættes, og at Kammeradvokaten også skulle vurdere den. Sagen stod ellers til at blive afsluttet, fordi Justitsministeriet – efter at have rettet i et af sine egne svar på samme journalnummer, således som hr. Thor Pedersen har redegjort for – sagde: Der er ingen problemer i den sag, og I kan bare tage det hele for gode varer. Der skulle en hel krigsdans til for at overbevise De Konservative om, at den trods alt var for tyk, og at der var behov for en uvildig vurdering fra Kammeradvokaten.

Den vurdering har vi fået nu, og den har ændret væsentligt ved handelen, men efter vores mening ikke nok, for vi mener, der er brug for at have helt rene linjer: Vi skal kun gennemføre de handler, som er økonomisk forsvarlige,

og til gengæld kompensere kontant i forhold til de forudsætninger, Københavns Kommune naturligt nok har lagt til grund i sine budgetter.

Det ser ud til, at regeringen har De Konservative på plads i denne sag. Så bliver de to beslutningsforslag stemt ned, og så kan man gennemføre aktstykket, og det må man jo så gøre. Men vi har med dette beslutningsforslag ønsket at markere, hvordan vi synes disse problemer burde have været løst, og dermed også, hvordan vi synes finansministeren bør tackle det i fremtiden, hvis han kommer ud for lignende sager.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 100 om opfordring til at trække aktstykke nr. 194 om Slots- og Ejendomsstyrelsens erhvervelse af en række ejendomme m.v. fra Københavns Kommune tilbage fra Finansudvalget, hr. Kim Behnke, har ordet.

Kim Behnke (FP):

Det er jo, som om debatten om de to forslag har dokumenteret, at det er en noget ejendommelig sag, vi har foran os.

Vi har fået beskrevet, at der i 1994 blev indgået en aftale mellem den daværende regering og bl.a. Københavns Kommune, og vi har svært ved at forstå, hvordan man i Finansministeriet, der har hele ansvaret for vores budgetretningslinjer osv., kan indgå en aftale om overtagelse af nogle ejendomme, og at man så bare overtager dem til den offentlige vurdering.

Alle sager om køb og salg af ejendomme, der fremlægges i Finansudvalget, er altid behæftede med en udtalelse fra Told og Skat. Ofte er den udtalelse forholdsvis simpel; der står bare, at Told og Skat ikke har noget at indvende imod prisen. Men under alle omstændigheder er der foregået en sagsbehandling i Told og Skat.

Det mindste, man kunne have gjort på daværende tidspunkt, var altså at tage telefonen og ringe til Told og Skat og spørge, hvordan forholdene var for de pågældende ejendomme, men det valgte man at lade være med, for i beruselsen over at have fundet på en ny måde at overføre penge fra statskassen til Københavns Kommunes slunkne kasse på, skyndte man sig at indgå aftalen. Den blev så forelagt i Folketingets Finansudvalg og fik den nødvendige godkendelse.

Så går tiden, og man forsøger at afhænde ejendommene, men det lykkes ikke – ikke fordi der ikke er nogen, der byder på dem, men sim-